

ΑΛΛΑΞΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ. ΑΛΛΑΞΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.

activated

Τόμος 19 • Τεύχος 4

ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΕΤΡΙΣ

Το παιχνίδι δεν έληξε

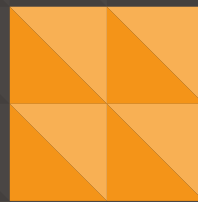
Δύναμη για συγχώρεση

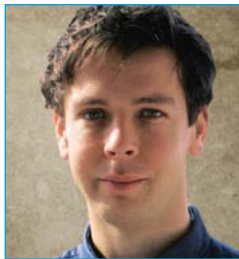
Βασανισμένη από τους
στρατιώτες του Ίντι Αμίν

Δικό μου λάθος

Ένα αφήγημα για δύο
παρουσιάσεις

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΔΟΤΗ Η ΦΥΛΑΚΗ

Υπάρχει μια ιστορία για την επίσκεψη του Πάπα Λέοντα του 12ου στις Παπικές φυλακές το 1825, που πάει κάπως έτσι: Ο πάπας επέμενε να ρωτάει τον κάθε φυλακισμένο για το πώς κατέληξε να βρίσκεται εκεί μέσα. Όπως είναι φυσικό, ο καθένας διαμαρτυρόταν για την αθωότητά του – όλοι τους εκτός από

έναν, ο οποίος παραδέχτηκε ότι ήταν πλαστογράφος και κλέφτης. Γυρνώντας προς τον δεσμοφύλακα ο πάπας, του είπε με αυστηρό ύφος, «Ελευθέρωσε αυτόν τον κατεργάρη αμέσως, πριν η παρουσία του διαφθείρει όλους τους άλλους ευγενείς κυρίους εδώ μέσα!»

Ίσως γελάσουμε κάπως με την ιστορία αυτή, όμως εδώ υπάρχει ένα μάθημα για όλους μας: Η συγχώρηση του Θεού προσφέρεται σε εκείνους που γνωρίζουν ότι την χρειάζονται, δεν την αξίζουν και δεν μπορούν να την κερδίσουν – εκείνους που εξαρτώνται ολόκληρα από το έλεος και τη χάρη του Θεού.

Αυτή η αρχή ταιριάζει και στη σωτηρία μας δια πίστεως, όμως ισχύει και στην καθημερινή ζωή. Πόσες φορές δεν είμαστε κι εμείς σαν τα άτομα της παραπάνω ιστορίας, απρόθυμοι να παραδεχθούμε τα σφάλματά μας και τα ελαττώματά μας, κάτι που θα βοηθήσει να συγχωρεθούμε και να διευκολύνει τη συμφιλίωσή μας με άτομα που έχουμε βλάψει; Και πόσο συχνά κρατάμε μέσα μας την πληγή και τη δυσανασχέτηση που μας προξένησαν οι πράξεις κάποιου άλλου αντί να συγχωρέσουμε τα λάθη τους και ελαττώματα και να τα ξεχάσουμε;

Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει να συγχωράμε τους άλλους (ακόμα και αν νομίζουμε ότι δεν το αξίζουν), επειδή και εμείς συγχωρεθήκαμε από τον Θεό, όταν κι εμείς δεν το αξίζαμε: «Γίνεστε δε, ο ένας στον άλλον, χρήσιμοι, εύσπλαχνοι, συγχωρώντας ο ένας τον άλλον, όπως και ο Θεός συγχώρησε εσάς διαμέσου τού Χριστού».¹

Είτε το άτομο που σας πρόσβαλε, νοιώθει άσχημα είτε όχι, είτε αυτός ή αυτή εκφράζουν μεταμέλεια είτε όχι, η δική σας απόφαση να συγχωρέσετε είναι ουσιαστική στο να σας αποδεσμεύσει απ' τη δική σας φυλακή, τη φυλακή του πόνου και της πίκρας και να σας καταστήσει ικανούς να συνεχίσετε με τη ζωή σας. Το να συγχωράμε κάποιον που μας έχει πληγώσει δεν είναι ποτέ εύκολο. Όμως με τον Θεό, είναι δυνατόν.

Samuel Keating
Εκδότης

Περιηγηθείτε στις ιστοσελίδες μας ή επικοινωνήστε με έναν από τους κάτωθι αντιπροσώπους μας για να απολαύσετε την εμπνευστική, ενθαρρυντική και πρακτική βοήθεια που προσφέρουν τα βιβλία μας και το οπτικοακουστικό μας υλικό.

<http://activated-europe.com>

Activated Hellas

Email: hellas@activated-europe.com

Activated Europe

Bramingham Pk. Business Ctr.

Enterprise Way

Luton, Beds. LU3 4BU, United

Kingdom

+44 (0) 845 838 1384

Email: activatedEurope@activated.org

Activated Ministries

P.O. Box 462805

Escondido, CA 92046-2805, USA

Toll-free: 1-877-862-3228

Email: info@actmin.org

www.activatedonline.com

ΕΚΔΟΤΗΣ Samuel Keating

ΣΧΕΔΙΟ Gentian Suçi

© 2018 Activated. All Rights Reserved
Τα εδάφια που χρησιμοποιούνται είναι προσαρμοσμένα κυρίως από την μετάφραση της Βίβλου στη δημοτική του Σπύρου Φίλου.

A-GR-MG-AM-207-X

ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ UDAY KUMAR

Η αγάπη που δείξατε στην οικογένειά μας, έχει βοηθήσει να μας προσφέρει τη θεραπεία που χρειαζόμαστε τόσο απεγνωσμένα. Τα δώρα σας έχουν αγγίξει τις καρδιές μας με τρόπο που δεν έχουμε λόγια να περιγράψουμε. Η συμπόνια σας έχει αγγίξει όχι μόνο τη δική μας οικογένεια, αλλά και όλη την τοπική μας κοινότητα και συνεχίζει να αλλάζει τον κόσμο μας και γι' αυτό σας ευχαριστώ ειλικρινά. — Μαρί Ρόμπερτς, (χήρα του Τσαρλς Καρλ Ρόμπερτς, το άτομο που πυροβόλησε τις κοπέλες στις 2 Οκτωβρίου του 2006), σε μια ανοιχτή αποστολή της προς τους Άμις γείτονές της.

ΠΕΡΝΟΥΣΑ μια δύσκολη περίοδο στη ζωή μου. Τα άτομα εκείνα που με είχαν προσβάλλει ήταν συχνά στον νου μου και ένοιωθα έτοιμος να εκραγώ και να ξεσπάσω από τη δυσφορία και την αγανάκτηση.

Όμως το μόνο πράγμα που μπορεί να προκαλέσει η αγανάκτηση και η ταραχή είναι να θολώσει το σκεπτικό μου και τον τρόπο που βλέπω τα πράγματα. Ποτέ μα ποτέ, δεν επιλύει το πρόβλημά μου. Η φυσική μου αντίδραση είναι να αντεκδικηθώ και να βάλω τα πράγματα στη σωστή τους θέση, όμως κατ' αυτόν τον τρόπο, αυτό κάνει τα πράγματα να πάνε προς το χειρότερο.

Ο συγγραφέας Dale Carnegie ανέφερε κάποτε, κάτι που είχε διαβάσει στον πίνακα ανακοινώσεων ενός αστυνομικού τμήματος, «Αν κάποια εγωιστικά άτομα σας εκμεταλλευτούν, σβήστε τα από τη λίστα

σας, μην προσπαθήσετε να τους το ανταποδώσετε. Όταν προσπαθείτε να τους ανταποδώσετε, πληγώνετε τον εαυτό σας περισσότερο από τον άλλον».

Το συμβάν με τους πυροβολισμούς στην κοινότητα των Άμις (Χριστιανική κοινότητα πιστών στην Πενσυλβανία), πριν μερικά χρόνια, είναι ένα πολύ δυναμικό παράδειγμα συγχώρεσης στην πράξη. Ένα διαταραγμένο άτομο – ο ίδιος δεν ανήκε στην κοινότητα των Άμις – μήηκε σε ένα σχολείο των Άμις και πήρε δέκα κοπέλες ως ομήρους και στο τέλος σκότωσε τις πέντε πριν αυτοκτονήσει. Μου είναι πάρα πολύ δύσκολο να φανταστώ τι πέρασαν οι οικογένειες των κοριτσιών αυτών κι όμως και συγχώρεσαν τον δολοφόνο και συγκέντρωσαν χρήματα για να βοηθήσουν τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

Βέβαια αν και αυτά που έχω υποφέρει εγώ είναι μηδαμινά σε σχέση με τις απώλειες που βίωσαν εκείνοι

οι γονείς, όμως αυτοί κατάφεραν να συγχωρέσουν. Αντιλήφτηκα πόση πολλή από την δυστυχία μου πήγαζε από το γεγονός ότι δεν είχα συγχωρέσει τους άλλους για αυτό που μου είχαν κάνει. Ξαν αποτέλεσμα, τα γεγονότα συνέχιζαν να επαναλαμβάνονται στον νου μου, και αυτό μου προξενούσε πάρα πολύ πόνο.

Η τιμωρία είναι προνόμιο του Θεού.¹ Δικό μας προνόμιο, είναι η συγχώρεση. Επιθέτει ένα βάλαμο θεραπείας στις καρδιές μας και επιτρέπει στον Θεό να εργαστεί στην κατάσταση όπως Αυτός θεωρεί καλύτερα. Η συγχώρεση δεν απαλλάσσει τον αμαρτάνοντα από την αμαρτία του, αφαιρεί όμως το βαρύ φορτίο απ' τις δικές μας καρδιές. Ελπίζω το μάθημα αυτό, να το κάνω πράξη.

Ο UDAY KUMAR ΖΕΙ ΣΤΗΝ ΜΠΑΝΓΚΑΛΟΡ ΤΗΣ ΙΝΔΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ. ■

1. βλ. Εβραίους 12:23

ΜΗ- ΑΝΤΕΚΑΔΙΚΗΣΗ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΑΡΧΙΣΕ ΤΗΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΥΣ,¹ που αναφέρονταν σε ευλογίες για τους φτωχούς στο πνεύμα, εκείνους που θρηνούν, τους πράους, εκείνους που πεινάνε και διψάνε για δικαιοσύνη, τους ελεήμονες, τους αγνούς στην καρδιά, τους ειρηνοποιούς και εκείνους που διώκονται. Δίδασκε με τι έμοιαζαν εκείνοι που ήταν μέρος του βασιλείου του Θεού. Κατόπιν συνέχισε με ένα άλλο θέμα:

«Ακούσατε ότι ειπώθηκε: 'Μάτι αντί για μάτι, και δόντι αντί για δόντι'. Εγώ, όμως, σας λέω, μη αντισταθείτε στον πονηρό· αλλά, όποιος σε ραπίσει στο δεξί σου σαγόι, στρέψε σ' αυτόν και το άλλο· και σ' αυτόν που

θέλει να κριθεί μαζί σου, και να πάρει το επανωφόρι σου, αφήσέ του και το μάτιο· και αν κάποιος σε αγγαρεύει ένα μίλι, πήγαινε μαζί του δύο. Σ' αυτόν που ζητάει από σένα, δίνε· και σ' αυτόν που θέλει να δανειστεί από σένα, μη τον αποστραφείς».²

Η Παλαιά Διαθήκη έθετε πως όταν κάποιος τραυμάτιζε ή σκότωνε κάποιον, η τιμωρία τους θα ήταν ισότιμη με το αδίκημά τους.³ Αυτή η έννοια της αναλογικής ανταπόδοσης ονομάζεται *lex talionis* και αναφέρονταν επίσης και σε άλλους αρχαίους νομικούς κώδικες.

Σκοπός ήταν να θέσει το θεμέλιο της δικαιοσύνης, να εξαλείψει τις βεντέτες, όπου ένα άτομο ή μια οικογένεια έπαιρναν τον νόμο στα χέρια τους επειδή ένιωθαν υποχρεωμένοι να εκδικηθούν τη ζημιά που υπέστησαν οι ίδιοι ή οι συγγενείς τους. Το *lex talionis* αναφερόταν σε μια ισότιμη ανταπόδοση για τον ένοχο, έτσι ώστε το ζήτημα να έληγε εκεί.

Εντούτοις, ακόμα και στην Παλαιά Διαθήκη, υπάρχουν ομοιότητες με αυτά που διδάξε ο Ιησούς: «Δεν θα

1. βλ. Ματθαίου 5:3-12

2. Ματθαίου 5:38-42

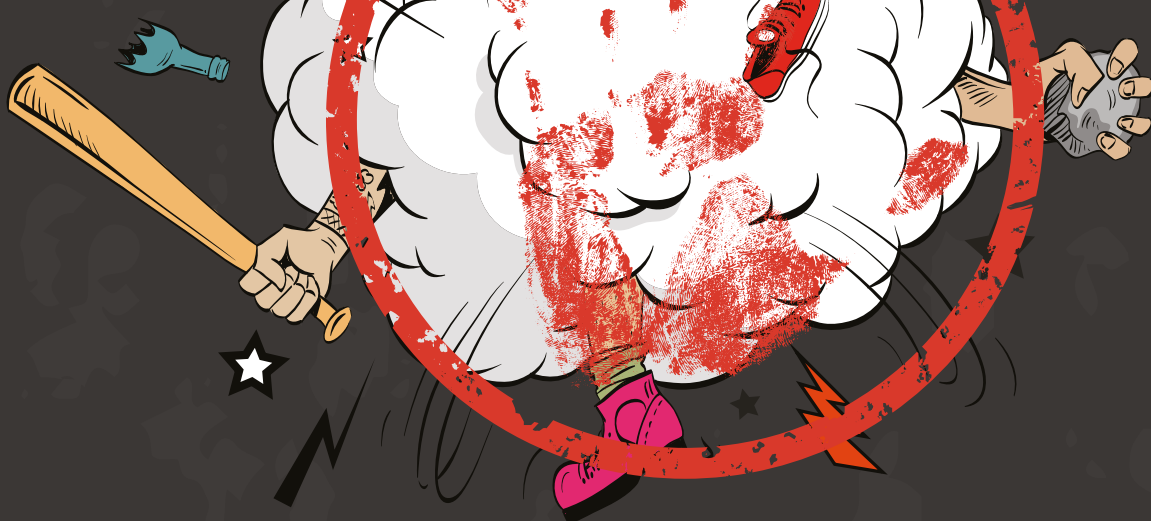
3. βλ. Έξοδος 21:23-25,
Λευιτικό 24:19-20,
Δευτερονόμιο 19:18-21

4. Λευιτικό 19:18

5. Παροιμίες 24:29

6. βλ. Έξοδος 22:25-27,
Δευτερονόμιο 24:10-13

7. βλ. Ματθαίου 27:32

εκδικείσαι ούτε θα μνησικακείς ενάντια στους γιους τού λαού σου· αλλά θα αγαπάς τον πλησίον σου, όπως τον εαυτό σου».⁴ «Μην πεις: 'Όπως έκανε σε μένα, έτσι θα κάνω σ' αυτόν· θα αποδώσω στον άνθρωπο σύμφωνα με το έργο του'».⁵

Κοιτάζτε στο πρώτο παράδειγμα που χρησιμοποίησε ο Ιησούς: «Όποιος σε ραλίζει στο δεξί σου σαγόνι, στρέψε σ' αυτόν και το άλλο».

Το να χαστουκίσει κάποιος το σαγόνι κάποιου θεωρείτο σοβαρό αδίκημα και θα μπορούσε να δικαστεί γι' αυτό και να πληρώσει και πρόστιμο. Με σκοπό να χαστουκίσει ένας δεξιόχειρας κάποιον στο δεξί μέρος από το σαγόνι, ήταν αναγκασμένος να χρησιμοποιήσει το πίσω μέρος από το δεξί του χέρι και εκείνες τις μέρες, το να χαστουκίσεις το σαγόνι κάποιου με το πίσω μέρος του χεριού θεωρείτο πολύ προσβλητικό και το αποτέλεσμα ήταν να πληρώσει διπλό πρόστιμο. Έτσι ο Ιησούς έλεγε πως όταν κάποιος σας ατίμασε (στο παράδειγμα αυτό με το να σας χαστουκίσει με το πίσω μέρος του χεριού στο σαγόνι), εσείς να μην ζητούσατε οικονομική αποζημίωση μέσω του νομικού συστήματος αλλά καλύτερα να αποδεχτείτε την προσβολή και να μην ανταποδώσετε το κακό και ίσως και να γυρίσετε και το αριστερό μέρος από το σαγόνι για επιπλέον προσβολή.

Στη συνέχεια ο Ιησούς αναφέρεται σε δίκη: «Σ' αυτόν που θέλει να κριθεί μαζί σου, και να πάρει το επανωφόρι σου, άφησέ του και το ιμάτιο».

Αυτό αναφέρεται σε μια περίπτωση όπου κάποιος εκδικάζεται στο δικαστήριο για το πανωφόρι του, ή το πουκάμισό του. Ο Ιησούς λέει πως σε μια τέτοια περίπτωση κάποιος πρέπει να δώσει και το παλτό του επίσης. Για πολλούς, το να δώσουν το παλτό τους – που σε γενική περίπτωση είναι βαρύτερο από το επανωφόρι και χρησιμοποιείται και ως κουβέρτα το βράδυ – αυτό σήμαινε μεγάλη δυσκολία. Σύμφωνα με τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης,

δεν ήταν νόμιμο να κρατήσει κάποιος το παλτό κάποιου για τη νύχτα αν το είχε εκλάβει ως ενέχυρο για κάποιο δάνειο. Ο Ιησούς έλεγε να κάνουμε κάτι περισσότερο, να δώσουμε δηλαδή και το παλτό δωρεάν ακόμα και αν αυτό σήμαινε να κρυσώσουμε στην διάρκεια της νύχτας.⁶

Το τρίτο Του παράδειγμα είχε να κάνει με τον Ρωμαϊκό νόμο, βάσει του οποίου ένας υπόδουλος λαός ήταν νομικά υπόχρεος να μεταφέρει ένα φορτίο ή να εκτελέσει μια υπηρεσία κατόπιν εντολής: «Αν κάποιος σε αγγαρεύει ένα μίλι, πήγαινε μαζί του δύο».

Αυτή η έννοια που εξαναγκάζεται κάποιος να μεταφέρει ένα φορτίο κατόπιν εντολής των Ρωμαίων μπορεί να ανευρεθεί εκεί που ο Σίμωνας ο Κυρηνάιος εξαναγκάστηκε να μεταφέρει τον σταυρό του Ιησού.⁷

Ο Ιησούς έλεγε στους μαθητές Του πως αν εξαναγκάζονταν να κάνουν μια τέτοια υπηρεσία, ακόμα και από έναν εχθρό, έπρεπε να κάνουν τόσο αυτή και περισσότερο ακόμα.

Το τέταρτο παράδειγμα δεν έχει να κάνει με κάτι όσον αφορά νομικό καθεστώς, αλλά μάλλον αντικατοπτρίζει περισσότερο μια καθημερινή κατάσταση: «Σ' αυτόν που ζητάει από σένα, δίνε· και σ' αυτόν που θέλει να δανειστεί από σένα, μη τον αποστραφείς».

Ο Ιησούς διδάσκει γενναιοδωρία για όσους την έχουν ανάγκη, είτε αυτοί είναι ζητιάνοι ή είναι κάποιος που θέλει να δανειστεί χρήματα από εσάς. Όπως και στις προηγούμενες περιπτώσεις, θέτει το σωστό παράδειγμα για τα μέλη του βασιλείου του Θεού. Πρέπει να είμαστε γενναιοδωροι και να δίνουμε ή να δανείζουμε με χαρά. Αυτό δεν σημαίνει να δώσετε όλα όσα έχετε στους ζητιάνους, ούτε να δανείσετε όλα σας τα χρήματα στους άλλους και να φτωχύνετε εσείς ο ίδιος. Αυτό που έχει σημασία είναι να δίνετε με σωστό κίνητρο και όχι με απρόθυμη καρδιά. Όπως έγραψε και ο απόστολος Παύλος όταν συγκέντρωναν χρήματα για να βοηθήσουν τη φτωχιά εκκλησία στην

Ιερουσαλήμ. «Κάθε ένας ανάλογα με την προαίρεση της καρδιάς του, όχι με λύπη ή από ανάγκη• επειδή, τον πρόσχαρο δότη αγαπάει ο Θεός».⁸

Μέσα από αυτά τα τέσσερα παραδείγματα, ο Ιησούς απευθύνεται στη φυσική προδιάθεση που έχουμε εμείς να είμαστε εγωιστές ή προστατευτικοί, εκδικητικοί ή απαιτητικοί για δικαίωση σε περιπτώσεις όπου νοιώθουμε ότι μας έχουν εκμεταλλευτεί ή μας έχουν προσβάλλει ή μας έχουν πληγώσει κατά κάποιο τρόπο.

Ο Ιησούς μας καλεί να ακολουθήσουμε την αρχή της μη – αντεκδίκησης και μας διδάσκει να πηγαίνουμε ενάντια στη φυσική επιθυμία να αμυνθούμε ή να επιθυμούμε εκδίκηση όταν κάποιος μας έχει πληγώσει, μας έχει προσβάλει ή μας έχει αδικήσει. Σαν Χριστιανοί, με τη χάρη του Θεού, έχουμε κληθεί να μην ενδίδουμε σε προσβολές ή να προσαρμόζουμε την απόκρισή μας σύμφωνα με τις πράξεις των άλλων.

Το παράδειγμα της βαριάς προσβολής, καθώς επίσης και εκείνο με το πανωφόρι και τον νόμο, καταδεικνύει τη Χριστιανική ανταπόκριση σε τυχόν προσωπική αδικία – του να μην ανταποκρινόμαστε με ένα πνεύμα εκδίκησης ή αντιποιών όταν κάποιος μας έχει αδικήσει. Αυτό δεν υπονοεί ότι οι Χριστιανοί δεν μπορούν ή δεν πρέπει να καταφεύγουν στο νομικό σύστημα όταν τα δικαιώματά τους ή τα δικαιώματα των άλλων παραβιάζονται, ειδικότερα όταν πρόκειται για τη ζωή, την ελευθερία και τα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα.

Το παράδειγμα του να είναι κάποιος εξαναγκασμένος να μεταφέρει κάτι μας διδάσκει ότι όταν είμαστε υποχρεωμένοι από νομικής άποψης να κάνουμε κάτι (καθ' όν χρόνον δεν είναι κάτι ανήθικο) εμείς θα πρέπει να πάμε το επιπλέον μίλι με το να το κάνουμε πρόθυμα και χωρίς δυσανασκέτηση.

Το να δίνουμε και να δανείζουμε σε εκείνους που

ζητάνε, απευθύνεται στη νοοτροπία του τύπου «ό,τι είναι δικό μου είναι δικό μου» και «αν μοιραστώ αυτό που έχω, ίσως και να υποφέρω». Ξανά, ο Ιησούς δεν προασπίζεται το να δίνουμε μέχρι να μην μας μείνει τίποτα και να γίνουμε κι εμείς ζητιάνοι. Αναφερόταν στην έμφυτη εγωιστικότητα και ιδιοτέλεια. Ίσως να μην μπορούμε να δώσουμε στον καθένα, όμως αν κάποιος έχει κάποια ανάγκη και εμείς μπορούμε, τότε θα πρέπει να τον βοηθήσουμε, θα πρέπει να το κάνουμε. Αυτό αληθεύει περισσότερο στην περίπτωση που πρόκειται για έναν αδελφό ή αδελφή εν Χριστώ, όπως έγραφε και ο απόστολος Ιωάννης: «Αν κάποιος έχει την υλική ευχέρεια του βίου του κόσμου και βλέπει τον αδελφό του να έχει ανάγκη, κλείσει όμως τα σπλάχνα του απέναντί του, πώς η αγάπη του Θεού μπορεί να μένει μέσα του;»⁹

Σαν Χριστιανοί και μέλη του βασιλείου του Θεού, έχουμε την πρόκληση να υπερβούμε την φυσική μας συμπεριφορά. Πρέπει να ξεφύγουμε από το σκεπτικό του να νοιαζόμαστε μόνο για τους εαυτούς μας και να προσπαθούμε πιο ενσυνείδητα να ζούμε την αρχή του να αγαπάμε τους γείτονές μας σαν τους εαυτούς μας. Αυτό δεν σημαίνει να γίνουμε ένα «χαλάκι» που το πατάει ο καθένας, παρά μάλλον μια πρόκληση να έχουμε μια νοοτροπία αγάπης, ελεύους και συμπόνιας και την αξιοπρέπεια να αφήνουμε μερικά πράγματα να τα πάρει το ποτάμι, να απορροφάμε κάποια τυχόν απώλεια, είτε αυτή έχει να κάνει με υπόληψη είτε με τα οικονομικά. Αντί να αντεκδικούμαστε και να προσπαθούμε να υπερασπιστούμε την περηφάνια μας ή να αναζητάμε πάντα το καλύτερο για τον εαυτό μας, μας έχει ζητηθεί να αγαπάμε και να ακολουθάμε το παράδειγμα του Ιησού, ο οποίος δεν ενδιαφερόταν για τα δικά Του συμφέροντα.

Ο PETER AMSTERDAM ΚΑΙ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ, Η MARIA FONTAINE, ΕΙΝΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ, ΜΙΑΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΠΙΣΤΗΣ. ■

8. Κορινθίους Β' 9:7

9. Ιωάννου Α' 3:17

ΑΠΟ ΤΗΝ SALLY GARCÍA

ΣΥΓΝΩΜΗ

ΓΙΑ ΠΟΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ η δουλειά μου ήταν να προσέχω παιδιά όταν έπαιζαν στα διαλείμματα ή στην παιδική χαρά. Με όλο το τρέξιμο, τα χοροπηδήματα, τη φασαρία ή τα διάφορα παιχνίδια, κάποιο απ' τα παιδιά συχνά θα έπεφτε, θα κτύπαγε, θα το έσπρωχναν, κτλ.

Συχνά το παιδί που είχε προξενήσει το ατύχημα, σήκωνε αμέσως το χέρι του ή το χέρι της και έλεγε, «Δεν φταίω εγώ» ή «Δεν το έκανα επίτηδες!» Βέβαια το να βρούμε τον ένοχο δεν ήταν η άμεση προτεραιότητα. Το πιο σημαντικό ήταν να φροντίσουμε τον «τραυματία».

Αυτό το είδα να συμβαίνει τόσες πολλές φορές ώστε στο τέλος αντιλήφθηκα ότι οι περισσότεροι από μας πρέπει να μάθουμε τι σημαίνει συμπόνια, κάτι που δεν μαθαίνεται και τόσο εύκολα. Τα παιδιά μπερδεύαν το «συγγνώμη» με μια παραδοχή ενοχής και μια και δεν είχαν πληγώσει κάποιον επίτηδες, δεν ένοιωθαν την ανάγκη να τους πούνε συγγνώμη. Όμως στη ζωή, όπως και στην παιδική χαρά, μερικές φορές αθέλητα πληγώνουμε κάποιον και πρέπει να ζητήσουμε συγγνώμη.

Ίσως να έχουμε τους λόγους μας. Ίσως να μην το αντιληφθήκαμε, να μην σκεφτήκαμε τα πράγματα σε βάθος, να μην αναλογιστήκαμε τις συνέπειες των πράξεών μας. Ίσως να υπήρξαν κάποια ελαφρυντικά σε κάποια περίπτωση, ίσως κάποια παρεξήγηση, η να εμπλέκονται και άλλοι. Η κάθε ιστορία έχει *τουλάχιστον* δύο πλευρές. Το πρόβλημα είναι πως όταν λέμε, «Συγγνώμη, όμως άσε με να σου εξηγήσω...» συνήθως εστιάζουμε περισσότερο στους εαυτούς μας αντί σε εκείνον που πληγώσαμε. Τότε εμείς αυτομάτως γινόμαστε, το θύμα μιας παρεξήγησης. Μερικές φορές βοηθάει να δώσουμε επεξηγήσεις αν αυτό είναι δυνατόν και να αναφερθούμε και στη δική μας πλευρά της ιστορίας. Όμως το πιο σημαντικό είναι – πληγώθηκε κάποιος; Επειδή η ειλικρινής συγγνώμη είναι βάλσαμο για θεραπεία.

Πίσω ξανά στην παιδική χαρά. Ένα άλλο μάθημα που έμαθα μετά από 35 χρόνια εργασίας με παιδιά είναι το εξής: Αν ζητήσουμε αμέσως συγγνώμη, συνήθως και η άλλη πλευρά συγχωράει αμέσως και αυτό είναι το σπουδαιότερο.

Η SALLY GARCÍA ΕΙΝΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ, ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΧΙΛΗ. ■

♦
Όταν ζητάς συγγώμη δεν σημαίνει πάντα ότι φταις εσύ και το άλλο άτομο έχει δίκιο. Σημαίνει ότι δίνεις περισσότερη αξία στη σχέση σου απ' ό,τι στο εγώ σου.
— Άγνωστος συγγραφέας

♦
Το συγγώμη είναι η σούπερ-κόλλα της ζωής. Μπορεί να διορθώσει σχεδόν οτιδήποτε.
— Lynn Johnston (γεννημένη το 1947)

♦
Όταν είναι η ώρα για συγγώμη, πες την αμέσως, μετά πρόσθεσε στο συγγώμη σου τις πράξεις σου.
— Judy Ford

♦
Το συγγώμη είναι ένα όμορφο άρωμα. Μπορεί να μεταμορφώσει την πιο άγαρμπη στιγμή σε ένα ευγενικό δώρο. — Margaret Lee Runbeck (1905–1956)

Η ΔΥΝΑΜΗ

ΝΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΕΛΛΑ ΣΑΜΠΙΤΙ, ΟΠΩΣ ΕΙΠΩΘΗΚΕ
ΣΤΗΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΡΙΑ ΤΟΥ *ACTIVATED* ΣΤΗΝ
ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΦΡΙΚΗ, KATHLEEN MURAWKA

ΣΥΓΧΩΡΕΙΣ

ΑΝΑΚΑΛΥΨΑ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗΣ

ένα απόγευμα τον Ιούλιο του 1976. Ήταν τα χρόνια που κυβερνούσε ο Ίντι Αμίν, όταν η Ουγκάντα είχε βαλτώσει και μαζί της, οι ζωές των ανθρώπων, η οικονομία, οι υποδομές, η εκπαίδευση, το καθετί. Ήμουν φοιτήτρια στο Πανεπιστήμιο Μακερέρε και συγχρόνως ήμουν νιόπαντρη και περίμενα παιδί.

Επειδή το πανεπιστήμιο δεν είχε καθόλου προμήθειες και οι λέκτορες δεν είχαν καύσιμα για να πηγαίνουν στο πανεπιστήμιο, το αποτέλεσμα ήταν να μην έρχονται να μας διδάξουν. Έτσι εμείς οι φοιτητές πηγαίναμε στη βιβλιοθήκη κάθε πρωινό και είτε τα διαβάσαμε εκεί, είτε δανειζόμαστε βιβλία να τα μελετήσουμε στους κοιτώνες μας.

Ο Ίντι Αμίν, μια και δεν είχε πάει ο ίδιος σχολείο, δεν καταλάβαινε γιατί κάναμε κάτι τέτοιο. Νόμιζε πως ήταν μια διαδήλωση εναντίον του, έτσι έστειλε συνεχώς στρατιώτες για να μας τρομοκρατούν.

Εκείνο τον καιρό, ο σύζυγός μου εργαζόταν στο βόρειο τμήμα της χώρας, κοντά στα σύνορα με το Σουδάν. Κάθε τόσο, ερχόταν στην Καμπάλα ή πήγαινα εγώ να τον επισκεφτώ και περνούσαμε έτσι λίγες μέρες μαζί. Είχε έλθει για το Σαββατοκύριακο και τη Δευτέρα το πρωί με πήγε στο δωμάτιό μου, η συγκάτοικός μου, η Τζούντιθ και μια άλλη φίλη η Μπρέντα, μου είπαν πως στρατιώτες πηγαioέρχονταν στα δωμάτια όλης της εστίας, κατέστρεφαν αντικείμενα και επίσης είχαν

δείρει και μερικούς φοιτητές.

Αυτό δεν γινόταν για πρώτη φορά. Κάθε τόσο, φορτηγά γεμάτα στρατιώτες έρχονταν και έδερναν μερικά απ' τα αγόρια. Εμείς οι κοπέλες φωνάζαμε στους στρατιώτες από τα μπαλκόνια των δωματίων μας, λέγοντάς τους να σταματήσουν και αυτοί μας φώναζαν ότι ήμασταν ανόητες και δεν γνωρίζαμε τίποτα. Είχαμε συνηθίσει να μην μας κτυπάνε επειδή ήμασταν γυναίκες.

Εκείνη τη Δευτέρα το μεσημέρι, κάποιος κτύπησε στην πόρτα μας. Νομίζαμε ότι ήταν μερικοί φίλοι που αστειεύονταν, έτσι τους φωνάξαμε, «Άντε φύγετε βρε στρατιώτες!» και βάλαμε τα γέλια. Ξέρετε πώς είναι οι φοιτητές. Όμως ο κτύπος στην πόρτα γίνονταν όλο και πιο δυνατός, μέχρι που καταλάβαμε ότι ήταν

Η Στέλλα Σαμπίτι με τον σύζυγό της και την κόρη τους ένας χρόνο μετά το συμβάν στο Πανεπιστήμιο Μακερέρε.

Η Στέλλα Σαμπίτι σε πιο πρόσφατα χρόνια.

πραγματικοί στρατιώτες!

Η Μπρέντα κι εγώ τρέξαμε στο μπαλκόνι και καθίσαμε εκεί γονατιστές στη γωνία. Η Τζούντιθ πήδηξε στο κρεβάτι της και σκεπάστηκε. Λίγα λεπτά αργότερα οι στρατιώτες έσπασαν την πόρτα με τόση βία που κομμάτια απ' τη κλειδαριά και τη πόρτα πετάχτηκαν σε όλο το δωμάτιο μέχρι και το μπαλκόνι. Εισέβαλαν στον δωμάτιο, φωνάζοντας και ως εκ θαύματος δεν είδαν την Τζούντιθ που ήταν κάτω απ' τις κουβέρτες στο κρεβάτι, όμως βρήκαν την Μπρέντα και εμένα στο μπαλκόνι. Θυμάμαι να λέω μέσα μου, *Αυτό ήταν, τελειώσαμε!* Όποια φορά οι στρατιώτες κυνηγούσαν κάποιον, αυτό σήμαινε και το τέλος του.

Μας πήραν δια της βίας απ' το μπαλκόνι και μέσα από το δωμάτιο

υπό την απειλή των όπλων. Ένας στρατιώτης έμεινε στο δωμάτιο και έψαχνε τα χαρτιά μας. Η Τζούντιθ τον άκουγε δίπλα της, όμως αυτός δεν την είχε δει.

«Επιτέλους σε πιάσαμε!» συνέχισαν να μου λένε, λες κι εγώ ήμουν σίγουρα κάποιο ηγετικό στέλεχος συμμορίας. Μας έσπρωχναν και μας φώναζαν και στο τέλος ένας στρατιώτης με έσπρωξε τόσο δυνατά ώστε έπεσα από τα σκαλιά και πήγα κουτρουβαλώντας μέχρι κάτω. Εκεί έμεινα αναίσθητη.

Όταν κατέβηκαν και οι υπόλοιποι στρατιώτες με την Μπρέντα, είπαν ότι θα μας πήγαιναν στο Μάκιντάι, το μέρος που ήταν συγχρόνως και σφαγείο εκείνη την εποχή. Όμως πρώτα μας πήγαν δίπλα στην εστία των αγοριών. Εκεί, οι στρατιώτες

βασάνιζαν τα αγόρια – αγόρια που τα γνωρίζαμε και ήταν καλά παιδιά. Προφανώς αυτό το έκαναν όλο εκείνο το πρωινό, και εμείς βρισκόμασταν στο διπλανό κτίριο.

Οι στρατιώτες έβαλαν την Μπρέντα κι εμένα μαζί με τα αγόρια για λίγο, σύντομα όμως μας διέταξαν να βγούμε όλοι μαζί έξω. Ξεχώρισαν την Μπρέντα και εμένα από τους άλλους, ενώ μου είπαν ότι θα με χειρίζονταν ιδιαιτέρως, επειδή ήμουν η αρχηγός της συμμορίας.

Μετά κατέφθασαν περισσότεροι στρατιώτες – εκατοντάδες από αυτούς. Έφεραν και άλλες κοπέλες και τις έβαλαν να πηγαίνουν γονατιστές και ματωμένες πέρα – δώθε υπό την απειλή των όπλων.

Δεν έχω ιδέα γιατί νόμιζαν ότι εγώ ήμουν η αρχηγός εκεί μέσα. Αυτό

ήταν που μου έδινε δύναμη – γνωρίζοντας ότι οι κατηγορίες που μας ξεστόμιζαν ήταν αβάσιμες. Έδειραν και ποδοπάτησαν την Μπρέντα κι εμένα, όμως το περισσότερο βάρος το είχαν ρίξει σε μένα. Αυτό συνεχίστηκε για ώρες – διάφοροι τύποι βασανιστηρίων, ο ένας χειρότερος από τον άλλον. Θυμηθείτε επίσης ότι ήμουν κι ενός μηνός έγκυος εκείνο τον καιρό. Ήταν θαύμα το ότι το μωρό επέζησε.

Όταν νύχτωσε, οι στρατιώτες αποφάσισαν ότι με είχαν βασανίσει αρκετά και έτσι είπαν ότι θα με πήγαιναν στο Μάκιντάι, όπου ήταν τα σφαγεία. Όμως πριν πεθάνω, ήθελα να μάθω γιατί μου το έκαναν αυτό. Γιατί, μέσα από εκατοντάδες κοπέλες στην εστία του πανεπιστημίου, είχαν ξεχωρίσει εμένα ως την αρχηγό;

Όλη την μέρα δεν είχα πει τίποτα. Δεν είχα κλάψει. Δεν είχα φωνάξει. Δεν είχα κάνει τίποτα να αντισταθώ. Ήμουν σαν ένα κομμάτι ξύλο. Τώρα ένα μέρος μου ήθελε να τους ρωτήσει γιατί μου το έκαναν αυτό, όμως ένα άλλο μέρος έλεγε πως αν το έκανα, θα με βασάνιζαν περισσότερο. Τότε μια φωνή μέσα μου είπε, *Κοίτα τους στα μάτια. Εκεί θα βρεις την αιτία που το κάνουν αυτό.*

Έτσι τους κοίταξα μέσα στα μάτια και έμεινα έκπληκτη απ' αυτό που είδα! Παρ' όλες τις βρισιές τους και το νταηλίκι τους, μέσα τους πόναγαν! Δεν τους άρεζε καθόλου αυτό που έκαναν, σε αντίθεση με αυτό που νόμιζα εγώ.

Ένοιωσα μέσα μου τόση συμπόνια γι' αυτούς που ήθελα να τους πω πριν πεθάνω ότι τους καταλάβαινα, ότι δεν πείραζε. Όμως ενώ με έδερναν και με βασάνιζαν μου ήρθε μια ιδέα. *Ίσως αν τους έλεγα για κάτι που είχαμε κοινό, ίσως τους βοηθούσε να καταλάβουν.* Η όλη ιδέα ακούγονταν τρελή, όμως δεν με ένοιαζε. Δεν είχα τίποτα να χάσω.

Όμως τι είχα κοινό με αυτούς τους στρατιώτες; Ήταν όλοι τους δυνατοί – εγώ ήμουν έγκυος. Είχαν όπλα, μπότες, μαστίγια – εγώ ήμουν μόνη και αβοήθητη. Και να μια σκέψη που έκανα μέσα μου, μα μόλις παντρεύτηκες, προσμένεις μωρό, πρέπει και αυτοί να έχουν οικογένειες.

«Τι σας μαγείρεψαν οι γυναίκες σας χθες το βράδυ;» τους ρώτησα.

«Τι;» ρώτησαν μην πιστεύοντας τα αυτιά τους. Και μετά είπαν κάτι στην γλώσσα Κισουαχίλι. Οποτεδήποτε οι στρατιώτες του Αμίν βασάνιζαν ανθρώπους, μιλούσαν σε αυτή την γλώσσα. Σήμερα, πολλοί στην Ουγκάντα δεν μιλάνε Κισουαχίλι

– επειδή τη συσχετίζουν με βασανισμούς και άσχημες καταστάσεις «Πόσο ανόητη είσαι!» μου φώναξαν και άρχισαν να με κλωτσάνε και άλλο.

Όταν σταμάτησαν, πήρα βαθειά ανάσα και τους ρώτησα ξανά, «Τι σας μαγείρεψαν οι γυναίκες σας εχθές το βράδυ;» Με χτύπησαν ξανά. Αυτό συνεχίστηκε μέχρι που πρέπει να σκέφτηκαν, *Δεν αστειεύομαστε λίγο μαζί της.* Και άρχισαν να μου απαντάνε, «Έφαγα αυτό», και «Έφαγα εκείνο».

Μετά τους ρώτησα, «Πού πάνε σχολείο τα παιδιά σας; Πήγατε τα παιδιά σας σχολείο σήμερα το πρωί;»

Οι απλοϊκές μου ερωτήσεις άρχισαν μια συζήτηση με αποτέλεσμα οι στρατιώτες να καθίσουν μαζί μου κάτω από ένα δένδρο, όπου συζητούσαμε και γελούσαμε. Ναι, στην πραγματικότητα γελούσαμε μαζί! Αργότερα η Μπρέντα μου είπε πως όταν είδε το όλο σκηνικό, ο πόνος και ο φόβος χάθηκαν.

Όπως φάνηκε, οι στρατιώτες που ήταν μαζί μου όλη την μέρα ήταν οι αρχηγοί. Έκαναν νόημα στους άλλους και όλα σταμάτησαν αμέσως! Η ώρα τότε ήταν 6:30 το απόγευμα, το οποίο σήμαινε ότι μερικά από τα αγόρια βασανίστηκαν όλη την μέρα

και οι υπόλοιπες εμείς για έξη ώρες.

Κατόπιν ήρθαν φορτηγά και πήραν τους στρατιώτες και επίσης ασθενοφόρα για εκείνους που ήταν οι πιο σοβαρά τραυματίες. Όλες οι πύλες του πανεπιστημίου είχαν κλειδωθεί και φυλάσσονταν όλη μέρα, όμως τα ασθενοφόρα πρέπει να περίμεναν απ' έξω, επειδή έφθασαν καθώς έφευγαν οι στρατιώτες.

Οι μάγειροι και το προσωπικό του πανεπιστημίου, τους οποίους οι στρατιώτες δεν είχαν πειράξει, μας έφεραν τσάι και ψωμί και κατόπιν κάθισαν μαζί μας στο έδαφος και έκλαψαν με όσα είχαμε υποφέρει. Τότε δεν άντεξα και εγώ και έκλαψα με πικρό δάκρυ. Δεν μπορούσα να φανταστώ πως πρέπει να ένοιωθαν αυτοί, καθώς έβλεπαν ό,τι μας έκαναν οι στρατιώτες χωρίς να μπορούν να κάνουν κάτι.

Ενώ ξανασκέπτομαι το όλο γεγονός, μπορώ ειλικρινά να πω ότι συγχώρεσα εκείνους τους στρατιώτες τη στιγμή που τους κοιτάξα στα μάτια, επειδή τότε αντιλήφτηκα ότι όλοι εμείς – φοιτητές και στρατιώτες το ίδιο – ήμασταν θύματα από κάτι που δεν καταλαβαίναμε. Και όταν τους ρώτησα για τα σπιτικά τους και τις φαμίλιες τους, πήραν το μήνυμα ότι το είχα αντιληφθεί αυτό και ότι

τους είχα συγχωρέσει.

Πολύ από αυτό το χρωστώ και στην ανατροφή μου. Οι γονείς μου με είχαν διδάξει ότι υπάρχει κάποια καλοσύνη στον καθένα, όπως και να 'χει. Πρέπει να υπάρχει, επειδή η Βίβλος μας λέει ότι ο Θεός μας δημιούργησε καθ' ομοίωση δική Του.

Εκείνη η εμπειρία μου έδωσε τόσο πολύ δύναμη και μου έδειξε ότι ποτέ δεν πρέπει να φοβάμαι καμία ανθρωπινή ύπαρξη! Και έτσι μπορώ να κάνω αυτό που κάνω σήμερα. Νοιώθω άνετα απέναντι σε οπλισμένους στρατιώτες και θα πάω ακόμα και σε περιοχές που έχουν ναρκοθετηθεί. Τα όπλα και τις νάρκες τα φοβάμαι, όμως δεν φοβάμαι τους στρατιώτες ή τους αντάρτες που κρατάνε τα όπλα ή τοποθετούν τις νάρκες. Ξέρω πως και αυτοί είναι άνθρωποι, όπως κι εγώ και μοιραζόμαστε μια βαθειά ομοιότητα που ποτέ δεν μπορεί να εξαλειφθεί.

Έχοντας βιώσει αυτές τις εμπειρίες στο Πανεπιστήμιο Μακερέρε αυτό προσδίδει γνησιότητα στις ομιλίες που δίνω για συγχώρεση. Όταν τους λέω την ιστορία μου για το πώς μπόρεσα να συγχωρέσω και τα υπέροχα πράγματα που συνέβησαν ως αποτέλεσμα, οι άνθρωποι με ακούνε.

«Πατή να συγχωρέσω κάποιον που δεν ζητάει συγγνώμη;» με ρωτάνε

πολλοί συχνά. Και εγώ τους λέω, «Η ζωή είναι πολύ σύντομη ώστε να περιμένω για κάποιον να μου ζητήσει συγγνώμη».

Πάρα πολλά καλά πράγματα προήλθαν από εκείνη την απαίσια εμπειρία. Και το καλύτερο είναι πως ανακάλυψα, όπως ο καθένας, ότι κι έχω γεννηθεί με κάτι υπέροχο – τη δύναμη να αγαπώ τους ανθρώπους! Δεν χρειάστηκε να την κερδίσω. Απλά υπήρχε εκεί. Και δεν τελειώνει ποτέ. Όσο περισσότερο τη χρησιμοποιώ, τόσο περισσότερα παίρνω!

Η ΣΤΕΛΛΑ ΣΑΜΠΙΤΙ ΗΤΑΝ ΙΔΡΥΤΙΚΟ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ (CECORE), ΚΕΝΤΡΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΛΥΣΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ, ΜΙΑΣ ΜΗ ΜΚΟ ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΟΥΓΚΑΝΤΑ ΤΟ 1995 ΑΠΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΩΝ ΤΡΟΠΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΛΗΨΗ, ΤΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΛΥΣΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ. ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΦΕΡΕΙ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΓΙΑ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ ΚΑΙ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΜΠΟΡΕΣΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΠΟΛΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΛΥΣΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΟΥΓΚΑΝΤΑ, ΤΗΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΟΝΓΚΟ, ΤΟ ΣΟΥΔΑΝ, ΤΗ ΡΟΥΑΝΤΑ, ΤΟ ΜΠΟΥΡΟΥΝΤΙ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ. ■

ΤΕΛΟΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΤΡΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ MARIE STORY

ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ ΝΑ ΠΑΙΖΩ ΤΟ ΒΙΝΤΕΟΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΕΤΡΙΣ. Ο λόγος που μου αρέσει είναι επειδή μπορώ να το σχεδιάζω όλο με το να βλέπω τα κομμάτια να παρουσιάζονται και καθώς κατεβαίνουν, μπορώ να τα ταιριάζω όλα ώστε να χαμηλώσω τη στήλη. Αυτή είναι η όλη ιδέα του παιχνιδιού.

Ακόμα καλύτερα είναι όταν διορθώνω τα λάθη που κάνω. Μερικές φορές τοποθετώ ένα κομμάτι σε λάθος μέρος και κατόπιν πρέπει να δω πως θα διορθώσω το λάθος ώστε να ξεφορτωθώ εκείνο το

1. Ψαλμός 103:12
2. Κορινθίους Β' 5:17
3. βλ. Παροιμίες 24:16
4. Ησαΐα 41:7
5. Billy Graham, *Nearing Home: Life, Faith, and Finishing Well* (Thomas Nelson, 2011)

προβληματικό μέρος. Όμως δεν συμβαίνει πάντα έτσι. Τα πάω καλά στο ξεκίνημα, όμως καθώς το παιχνίδι επιταχύνει και τα κομμάτια πέφτουν όλο και πιο γρήγορα, δεν μπορώ να το ελέγξω και τόσο καλά. Τα κομμάτια καταλήγουν σε λάθος μέρος και η στήλη ανεβαίνει όλο και περισσότερο προς την κορυφή.

Πολύ γρήγορα, το «ΤΕΛΟΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ» αναβοσβήνει στην οθόνη και ο ενθουσιασμός μου για το παιχνίδι καταλήγει σε απογοήτευση.

Μερικές φορές και η ζωή είναι κάπως έτσι. Κάνουμε το ένα λάθος μετά το άλλο και ξαφνικά φαίνεται να μην μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να φτιάξουμε τα πράγματα. Μερικές φορές ακόμα και τα καλύτερα σχέδιά μας έχουν άσχημο τέλος και ανεξάρτητα από το πόσο προσπαθούμε ή πώς χειριζόμαστε τα πράγματα, τα

προβλήματα αυξάνουν και δείχνει να τελειώνει το παιχνίδι.

Όμως αυτό που είναι το καλύτερο όσον αφορά το Τέτρις, είναι ότι πάντα υπάρχει άλλη μια ευκαιρία να παίξεις. Ανεξάρτητα από τις πόσες φορές έχεις χάσει, μπορείς πάντα να αρχίσεις από την αρχή αν εσύ το επιθυμείς.

Αυτό κάνει και ο Ιησούς για μας. Γνωρίζει ότι δεν είμαστε τέλειοι. Καταλαβαίνει τους περιορισμούς μας και τις αδυναμίες μας. Αφού μας έχει σχεδιάσει Αυτός ο Ίδιος, γνωρίζει ότι δεν μπορούμε να «κερδίζουμε» την κάθε φορά

Ο Ιησούς έχει υποσχεθεί πως «Όσο απέχει η ανατολή από τη δύση», τόσο μακριά θα πάρει τα λάθη μας και τις αμαρτίες μας.¹ Αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχουν πια, η σελίδα είναι λευκή και μπορούμε να

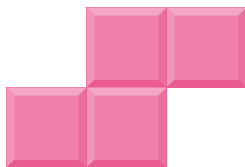
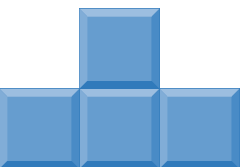
Η ζωή είναι σαν να ταξιδεύεις σε έναν κακοτράχαλο δρόμο. Υπάρχουν λακούβες που μας τραντάζουν, παρακάμψεις που μας βγάζουν από την πορεία μας και πινακίδες που προειδοποιούν για κάποιον επικείμενο κίνδυνο. Ο προορισμός της ψυχής και του πνεύματος είναι πάρα πολύ σημαντικός για τον Θεό, έτσι Αυτός μας προσφέρει καθημερινά καθοδήγηση. Μερικοί παίρνουν στα σοβαρά τις οδηγίες του Θεού, άλλοι τις αγνοούν και επιταχύνουν προσπερνώντας το προειδοποιητικό φως που αναβοσβήνει. Όμως στο τέλος όλοι καταλήγουν στον τελικό προορισμό: την πύλη του θανάτου...

Κανένας δεν διαφεύγει τις δυσκολίες στη ζωή. Μερικοί βιώνουν άσχημη υγεία ακόμα και από νεαρή ηλικία. Άλλοι που έχουν γεννηθεί πλούσιοι, τα χάνουν όλα. Μερικοί αναζητούν αγάπη και συνεχώς ανακαλύπτουν μόνο απόρριψη. Χωρίς ένα σταθερό θεμέλιο, το φορτίο της ζωής είναι δύσκολο να βασταχτεί.

Ο Θεός έχει έναν σκοπό για τον καθένα μας και επιθυμεί από μας να οικοδομήσουμε πάνω σε Αυτόν, πάνω στο ίδιο το θεμέλιο που Αυτός μας έχει δώσει. Η Γραφή μιλάει για μάστορες που στερεώνουν το έργο των χεριών τους με καρφιά «για να μη κινείται». ⁴ Όταν τα χέρια του Χριστού τρυπήθηκαν με καρφιά πάνω στον σταυρό, Αυτός έγινε το ασφαλές μας θεμέλιο. — Μπίλλυ Γκράχαμ ⁵

Εσύ θέλεις ένα νέο ξεκίνημα; Ο Ιησούς μπορεί να στο δώσει. Απλά ζήτησέ Του το:

Αγαπημέ μου Ιησού, αποδέχομαι την προσφορά Σου για ένα νέο ξεκίνημα μαζί Σου. Σε παρακαλώ έλα στη ζωή μου, γέμισέ με την αγάπη Σου και βοήθησέ με να γίνω περισσότερο σαν κι Εσένα. Αμήν.

αρχίσουμε ξανά. Και αυτό δεν ισχύει μόνο για την πνευματική σου ζωή. Ανεξάρτητα απ' το πόσο καλά έχεις προσχεδιάσει τη ζωή σου, πάντα θα υπάρξουν φορές που θα χρειαστεί να αρχίσεις απ' την αρχή. Όταν γίνεται αυτό, μπορεί να φαίνεται κάπως απογοητευτικό. Το μόνο που βλέπεις είναι να αναβοσβήνει εκείνο το μεγάλο «ΤΕΛΟΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ» στον νου σου.

Όμως υπάρχει πάντα μια ευκαιρία να παίξεις ξανά.

Μια λευκή σελίδα είναι κάτι το θεσπέσιο. Σημαίνει πως το παρελθόν έχει περάσει, τελεία και παύλα. Όταν αρχίζεις έναν νέο γύρο με το Τέτρις, δεν θα σου πει ότι στην ευκαιρία να ξαναπαίξεις ακόμα κι αν έχεις χάσει πάμπολλες φορές. Όταν ο Ιησούς σου προσφέρει μια λευκή σελίδα, σημαίνει ακριβώς αυτό. Δεν κοιτά το παρελθόν

σου και τα πόσα λάθη και αποτυχίες είχες εσύ. «Αν κάποιος είναι εν Χριστώ, είναι καινούργιο κτίσμα· τα αρχαία πέρασαν, δέστε, τα πάντα έγιναν καινούργια!» ²

Μήπως νοιώθεις ότι τα σχέδια σου έχουν γίνει στάχτη και δεν ξέρεις από πού να αρχίσεις ξανά; Ή απλά νοιώθεις αποθαρρυσμένος επειδή οι πρώτες σου προσπάθειες δεν απέφεραν αποτέλεσμα; Θυμήσου πως πάντα έχεις μια ευκαιρία να αρχίσεις ένα καινούργιο παιχνίδι. Ο Ιησούς έχει ένα σχέδιο και έναν σκοπό για τη ζωή σου και Αυτός θα χρησιμοποιήσει ακόμα και τα λάθη που έκανες για να σε φέρει κοντύτερα σε αυτόν τον σκοπό.

Ο Βασιλιάς Σολομών μας λέει ότι ο δίκαιος πέφτει επτά φορές και ξανασηκώνεται. ³ Δεν υπάρχει διαφυγή από την πτώση. Αυτό που μετράει είναι το να σηκώνεσαι και να αρχίζεις ξανά.

H MARIE STORY ΖΕΙ ΣΤΟ ΣΑΝ ANTONIO ΣΤΙΣ ΗΠΑ, ΟΠΟΥ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΣΑΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΑ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΤΗΣ ΣΑΝ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΣΕ ΕΝΑ ΤΟΠΙΚΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΓΙΑ ΑΣΤΕΓΟΥΣ. ■

ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ Όπως την εννοεί ο Θεός

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΠΕ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ για συγχώρεση, που κάθε φορά που την ακούω διαπερνά την καρδιά μου και τη συνείδησή μου.¹ Αναφέρεται σε έναν καλό βασιλιά του οποίου ο λογιστής του ανέφερε ότι ένας από τους υπηρέτες του, του χρωστούσε ένα υπέρογκο ποσό χρημάτων. Ένα ποσό τόσο τεράστιο που δεν υπήρχε τρόπος να μπορέσει να το ξεπληρώσει ο υπηρέτης αυτός.

Ο βασιλιάς διάταξε να φέρουν τον υπηρέτη μπροστά του και απαίτησε την πληρωμή του ποσού αυτού. Όταν ο υπηρέτης είπε στον βασιλιά ότι δεν μπορούσε να ξεπληρώσει το χρέος, ο βασιλιάς έδωσε εντολή να πουληθεί η οικογένεια του υπηρέτη ώστε να ισοσκελιστεί το χρέος. Ο υπηρέτης εκλιπάρησε για έλεος και ο βασιλιάς

τον λυπήθηκε και του συγχώρεσε το χρέος αυτό. Ούτε πληρωμές, ούτε τιμωρίες, απλά ξεκάθαρη διαγραφή του χρέους. Ο υπηρέτης ήταν ελεύθερος, χωρίς να χρωστά τίποτα πια. Φαντάζομαι πώς θα ένοιωσε, μάλλον όπως κι εγώ όταν θα πληρώσω την τελευταία μου δόση για το σπίτι μου και ακόμα καλύτερα!

Όμως ο πανηγυρισμός του υπηρέτη δεν κράτησε για πολύ. Καθώς βγήκε από το παλάτι του βασιλιά συνέβη να συναντήσει κάποιον γνώριμό του ο οποίος του χρωστούσε κάποια χρήματα, ένα μηνιατικό περίπου. Αυτός όμως ξεχνώντας το έλεος που του είχε δοθεί, δεν ένοιωσε καμιά συμπόνια και απαίτησε να μπει στη φυλακή το άτομο που του χρωστούσε.

Ένας από τους φίλους του βασιλιά που έτυχε να περνάει από εκεί όταν συνέβη αυτό, ήλθε και το ανέφερε στον βασιλιά. Για άλλη μια φορά

ο υπηρέτης φέρθηκε μπροστά στον βασιλιά.

«Πώς μπόρεσες να μην δείξεις συγχώρεση όταν εσύ ο ίδιος συγχωρήθηκες τόσο πολύ;» Ο βασιλιάς ήταν θυμωμένος. «Θα μπεις στη φυλακή μέχρι να ξεπληρώσεις όλο σου το χρέος!» Μετά από αυτό, φαντάζομαι πως ο βασιλιάς ελευθέρωσε το άτομο που χρωστούσε το μικρότερο ποσό χρημάτων και συγχώρεσε το χρέος του, επειδή φαίνεται ότι ο βασιλιάς ήταν μεγαλόκαρδος.

Κάθε φορά που ακούω την ιστορία αυτή, ταυτίζω τον εαυτό μου με τις πράξεις εκείνου του υπηρέτη. Πολύ συχνά είμαι κι εγώ σαν εκείνον τον υπηρέτη που δεν συγχώρεσε. Με τον θάνατο του Ιησού όμως πάνω στον σταυρό, Αυτός πλήρωσε και συγχώρεσε τις αμαρτίες μου. Δεν έχει νόημα να μην συγχωρώ κι εγώ τα άτομα που με έχουν αδικήσει, επειδή εγώ η ίδια χρειάζομαι πολύ περισσότερη συγχώρεση. «Σε όποιον έχει δοθεί πολύ, πολύ θα απαιτηθεί σε αντάλλαγμα».²

Η MARIE ALVERO ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΞΙΚΟ. ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΖΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΗΠΑ. ■

Ο Θεός φανέρωσε την αγάπη Του πάνω στον Σταυρό. Όταν ο Χριστός κρεμάστηκε και μάτωσε και πέθανε, ήταν σαν να έλεγε ο Θεός στον κόσμο, «Σας αγαπώ». — Μπίλλυ Γκράχαμ (1918-2018)

1. βλ. Ματθαίου 18:21-35

2. Λουκά 12:48

ΑΠΟ ΤΗΝ ELSA SICHROVSKY

ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΛΑΘΟΣ

ΓΕΝΙΚΑ θεωρώ τον εαυτό μου ένα «καλό» άτομο, άτομο που συγχωράει, όμως όταν ήμουν δευτεροετής φοιτήτρια βίωσα μια εμπειρία που δοκίμασε την ικανότητά μου να συγχωρώ. Ο συμφοιτητής μου, ο Ματ και εγώ έπρεπε να κάνουμε μια παρουσίαση πάνω στη σύγχρονη Αγγλική φιλολογία και απ' το ξεκίνημα ακόμα, ο Ματ με νευρίαζε.

Οι δικές μου συνήθειες για λεπτομέρειες και εξονυχιστική εργασία ήρθαν σε σύγκρουση με το σποραδικό ενδιαφέρον του Ματ όσον αφορούσε το εγχείρημα. Συχνά αργούσε στις προγραμματισμένες μας συζητήσεις και συνεχώς παρέλειπε λεπτομέρειες που για μένα ήταν σημαντικές. Και σαν να μην έφτανε αυτό, συχνά καθυστερούσε να ολοκληρώσει το μέρος του για το εγχείρημά μας, παρ' όλα τα συνεχή φρενήρη μηνύματα που του έστελνα για να του το υπενθυμίσω.

Τρεις μόνο μέρες πριν την παρουσίαση, αντιλήφθηκα πως ο Ματ δεν είχε ολοκληρώσει το τελικό κομμάτι για το οποίο ήταν υπεύθυνος και εγώ δεν μπορούσα να έρθω σ' επαφή μαζί του. Στο τέλος ετοίμασε ένα βιαστικά κατασκευασμένο συμπέρασμα λίγες μόνο ώρες πριν την καταλυτική ημερομηνία, απολογούμενος και εξηγώντας ότι ήταν απασχολημένος με κάτι άλλο που του είχε ανατεθεί.

Όπως πρόσμενα, η παρουσίασή μας δεν ικανοποίησε τον καθηγητή μας και ενώ αυτός απαριθμούσε τις πολλές αποτυχίες της ομάδας μας, εγώ ήμουν όλο νεύρα με τον Ματ. Αυτός όμως δεν έδειχνε και πολύ ενοχλημένος και άκουσα από έναν φίλο να του έχει πει, πως είχε κάνει το μέρος του όσο καλύτερα μπορούσε. Μία και δεν υπάρχει ικανοποίηση στο να προσβάλλεις κάποιον που δεν νομίζει ότι είχε κάνει κάποιο λάθος, συνέχισα να είμαι εξωτερικά ευγενική μαζί του και συγχάρηκα τον εαυτό μου επειδή ήμουν τόσο μεγαλόφρων με κάποιον που δεν το άξιζε και τόσο.

Δύο μήνες αργότερα, σε ένα άλλο μάθημα, σε συνδυασμό με την Σελίν θα κάναμε μια παρουσίαση για την Ιαπωνική γραμματική. Πίστευα ότι είχα κάνει ό,τι καλύτερο μπορούσα για να προετοιμαστώ, όμως έγινε προφανές στη διάρκεια των ερωταπαντήσεων της ομάδας μας πως εγώ είχα παρερμηνεύσει εντελώς μερικές από τις έννοιες που παρουσιάζονταν και η ομάδα μας πήρε άσχημο βαθμό. Περίμενα την Σελίν να νευριάσει μαζί μου, μια και το σφάλμα ήταν δικό μου, όμως αντιθέτως, αυτή με παρηγόρησε και με βοήθησε να κάνω τις αναγκαίες προσαρμογές για την τελική έκδοση. Η άμεση συγχώρεση της Σελίν με έκανε να ψαχτώ κάπως

καθώς η ανταπόκρισή της στη δική μου αποτυχία ήρθε σε αντίθεση με τη δυσφορία μου με τον Ματ.

Καθώς συλλογιζόμουν ξανά το όλο θέμα τις τελευταίες εβδομάδες, αντιλήφθηκα πως δεν είχα συγχωρέσει πραγματικά τον Ματ και ήμουν ανίκανη να εμποδίσω τον εαυτό μου από το να κάνει κάποια υποτιμητικά σχόλια για αυτόν στους φίλους μου. Αν και ο Ματ είχε αργήσει και ίσως και να μην τον ένοιαζε και τόσο πολύ, έγινε ξεκάθαρο και με στεναχώρησε το γεγονός πως και εγώ επίσης θα μπορούσα να είμαι μια αδιάφορη φοιτήτρια που κόστισε στην ομάδα την αποτυχία της. Νόμιζα ότι ήμουν αρκετά ανεκτική και συμπονετική, όμως η αντίδραση μου προς τον Ματ φανέρωνε κάτι άλλο. Αν και δεν άξιζα τέτοιο έλεος, η Σελίν μου το είχε δώσει ελεύθερα και χωρίς επιφυλακτικότητα. Προσευχήθηκα ώστε μέσα από αυτήν την εμπειρία να αποκομίσω λίγη στοργική και ταπεινή γενναιοδωρία πνεύματος που προέρχεται από τη γνώση του ότι όλοι είμαστε σφαλερές ανθρώπινες υπάρξεις που χρειάζονται τη συγχώρεση των γύρω μας.

Η ELSA SICHROVSKY ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ. ΖΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΤΑΪΒΑΝ. ■

ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΜΕ ΑΓΑΠΗ

Η ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ ΕΙΝΑΙ ΘΕΪΚΗ

Η δύναμη να συγχωρείς είναι μέρος της φύσης και της οντότητας του Θεού και όταν την εξασκείς, υψώνεσαι πάνω από τους περιορισμούς της ανθρώπινης φύσης σου.

Η επιλογή να συγχωρέσεις κάποιον είναι ένα από τα πιο δύσκολα πράγματα που κάνουν οι περισσότεροι άνθρωποι, ειδικότερα αν το άλλο άτομο δεν την αξίζει. Η ανθρώπινη φύση επιδιώκει την εκδίκηση και την ανταπόδοση ή τουλάχιστον την αποζημίωση. Όμως Εγώ ήλθα για να φέρω

συγχώρεση και σωτηρία από την αμαρτία. Καθώς αποδέχεσαι τη δική Μου φύση, μια από τις ιδιότητές της είναι η προθυμία να συγχωρείς τους άλλους. Αυτό που έχει σημασία δεν είναι αν το άτομο που σε αδίκησε αξίζει τη συγχώρεση. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι εσύ κάνεις το σωστό καθώς παρέχεις την ίδια ευσπλαχνία και συγχώρεση που σου προσέφερα Εγώ.

Συγχώρα εκείνους που σε αδίκησαν, όπως και ο επουράνιος Πατέρας σου συγχωρεί εσένα.